

[Hans Jacob Sørensen.]

Manøvre, vi her har staaet overfor, og som jeg mener er tilstrækkeligt afsløret som det, den alene var, at sige, at man jo ikke paa noget Tidspunkt, den Gang da Tiden var dertil, hverken fra Socialdemokratiets eller det radikale Venstres Side har stillet principielle Ændringer, heller ikke paa det Omraade, man nu søger at gøre sig til Helgen paa, vedrørende Forholdet med de højeste Lønninger. Man har ikke paa noget Tidspunkt fremsat saadanne Ændringsforslag. Man har ikke paa noget Tidspunkt villet gøre det til Betingelse for Socialdemokratiets eller det radikale Venstres Tilslutning til Kommissionsforslaget. Man er som vi andre gaaet ind for det hele; og jeg mener, at det havde tjent de Herrer bedst, om de havde vedkendt sig det, baade under Udvalgsforhandlingerne og ogsaa siden hen under de Forhandlinger, der eventuelt skal føres om denne Sag.

Men jeg tror ogsaa, at dersom man fra Regeringspartiernes Side venter, at nu har man hele denne Sag klar, nu har man faaet sig selv rigtig anbragt i Salveten, saa regner man fejl. Dette Forslag til Overvejelse fører sikkert andre Overvejelser med sig, der fører til, at man af hele denne Sags Udvikling ser, at den før saa stærkt opreklamerede Enighed i Regeringen og mellem Regeringspartierne, den findes ikke. Der er dem, der vil føre Agitationspolitik; og der er dem, der vil føre Realitetspolitik; og mellem dem svinger Regeringen som et Pendul. Vi forstaar jo alle, at netop vedrørende Forholdet her har samtlige socialdemokratiske Medlemmer talt paa deres Veste-knapper under den gamle Formel: skal, skal ikke, skal, og heldigvis for Ministeriet og for Lønningsloven har der paa den øverste Knap, paa den øverste Socialdemokrati-Vest staaet: *skal*, saa at vi faar Loven, og der regner jeg det til Ære for os, at vi faar den, især fordi Oppositionspartierne har staaet fast og urokkelig paa selve Finansministerens Lovforslag.

Til sidst dette, at der kun kunde have været een Grund til at foretage virkelige Ændringer i Lovforslaget, nemlig den finansielle, og vi fra Venstres Side erklærede da ogsaa — den socialdemokratiske Ordfører har nævnt det —, at havde Finansministeren og Regeringspartierne den Opfattelse, at man maatte gaa til en Reduktion af Statens Lønningskonto, og at der af den Grund maatte foretages Ændringer i Lovforslaget, var vi villige til at medvirke til en Ordning svarende til, hvad Forholdene krævede, men under den Forudsætning, at

saa maatte alle Lønninger, baade højere og lavere, undergaa en forholdsvis Nedsættelse. Vi fremførte disse Betragtninger i Udvalget, men Regeringspartiernes Repræsentanter mente ikke, at en saadan Situation forelaa, og med den Stilling, Finansministeren indtog ved Lovforslagets anden Behandling, maa jeg gaa ud fra som givet, at Finansministeren paatog sig det Ansvar, som den siddende Finansminister har fremfor andre, naar en Udgiftslov skal vedtages.

Jeg tillader mig hermed og i Forstaaelse af den ejendommelige Situation, hvorved man under den største Enighed om selve Realiteten, Lovforslaget, er geraadet i stor Polemik, at anbefale Lovforslaget til Vedtagelse her i dette høje Ting. Jeg tror, at Lovforslaget ophøjet til Lov vil være nyttigt og godt for baade Staten og Tjenestemændene, og jeg haaber, at dette pinlige partipolitiske Træk, som vi har staaet overfor i Udvalget, maa være at betragte som et sidste Forsøg paa at udnytte Tjenestemandsspørgsmaalet i Partipolitikens Tjeneste. Mit Ønske er: Lad der nu blive Ro om Tjenestemandsspørgsmaalet, først og fremmest for Tjenestemændenes Skyld.

Vesterager: Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til endelig Vedtagelse her i dette høje Ting. Jeg har hilst med Glæde, at det blev en enstemmig Indstilling, som Lønningsudvalget fremkom med. Jeg tror, det var bedst for alle Parter, at man naaede til en enstemmig Indstilling, men jeg maa i høj Grad beklage, at man saa ikke ved denne Lejlighed har kunnet undgaa en politisk Debat. Jeg finder i Virkeligheden, at der efter det Arbejde, der er præsteret fra alle Sider, ikke var nogen Grund til at foretage en saadan politisk Drøftelse her ved denne afsluttende Behandling af Sagen. Men det kan jo ikke nægtes, at den højtærede Finansminister selv lagde Grunden til denne Debat, thi det er givet, at et Forslag fra Regeringen maa betragtes som et virkeligt Regeringsforslag, og at man maa forlange, at den højtærede Minister staar inde for sit Forslag og tager Ansvaret derfor. Overfor den ærede Ordførers Henviisning til den Betænkning, som er afgivet af Oppositionspartierne, vil jeg blot sige, at hvis Regeringen ikke mener at kunne tage det økonomiske Ansvar for de Udgifter, Lovforslaget vil medføre, saa foreligger der en Situation, Rigsdagen naturligvis i høj Grad maa tage Hensyn til, saa maa man indrette sig derefter; vi har altid fra konservativ Side høvdet, at man ikke kunde forpligte hver-